

Сейко С. І.

приватний підприємець, м. Житомир

ФІНАНСОВИЙ КРЕДИТ: ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ, ОПОДАТКУВАННЯ ТА ВІДОБРАЖЕННЯ В ОБЛІКУ

У статті розглядаються теоретичні основи поняття фінансового кредиту і практичні аспекти кредитування. Розглянуто поняття, класифікація кредитів, процес їх отримання й погашення, а також особливості оподаткування й відображення в бухгалтерському обліку кредитних операцій.

Ключові слова: кредит, фінансовий кредит, оподаткування, бухгалтерський облік.

Постановка проблеми. На будь-якій стадії розвитку підприємство потребує залучення позикових коштів. В процесі отримання кредиту на заводі підприємству часто може виникати низка перешкод. З метою їх уникнення майбутній позичальник повинен чітко знати критерії, що застосовуються фінансовими установами при прийнятті рішення щодо видачі кредитних коштів. Не менш важливим є правильне оподаткування та відображення кредитних операцій в обліку для відображення коректних даних в податковій звітності підприємства.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженням теоретичних та практичних аспектів кредитування займалися такі відомі науковці як: Б. П. Адамик, О. О. Котенко, В. Д. Лагутін, М. М. Агарков, Т. В. Бессараб, та практики М. Стрельников, Н. Белова та ін.

Проте на сьогоднішній день важливі питання практики надання кредитів в умовах посткризового відновлення економіки залишаються нерозкритими і потребують їх подальшого висвітлення. Недостатній рівень вирішення проблем надання кредитів зумовив необхідність проведення даного дослідження.

Метою статті є обґрунтування теоретичних основ поняття фінансового

кредиту та висвітлення практичних аспектів отримання і погашення фінансового кредиту підприємствами. Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити наступні завдання: виявити рівень дослідження поняття кредиту в науково-практичній літературі; виділити основні критерії надання банківського кредиту; розглянути порядок оподаткування кредитних операцій та їх відображення в бухгалтерському обліку.

Виклад основного матеріалу. Фінансову основу підприємства складає власний капітал, проте ефективна фінансова діяльність підприємства неможлива без постійного залучення позикових коштів. Вони дозволяють суттєво розширити обсяг господарської діяльності підприємства, забезпечити більш ефективне використання власного капіталу, прискорити формування різних цільових фінансових фондів та підвищити ринкову вартість підприємства.

Позичковий капітал підприємства – це кошти, які залучаються для фінансування господарської діяльності підприємства на принципах строковості, поверненості та платності [6]. До складу залученого капіталу входять: короткострокові і довгострокові зобов'язання; кредиторська заборгованість.

Зобов'язання, що мають короткостроковий та довгостроковий характер, найчастіше на практиці представлені у формі кредиту.

Економічною наукою категорія кредиту переважно розглядається як довіра однієї особи до іншої, на підставі якої у позику надається певна вартість у грошовій або товарній формі на тимчасове користування за відповідну плату. Таке тлумачення поняття кредиту витікає з походження даного терміну від латинського «creditum», що в перекладі означає «вірю», «довіряю» [7]. Це визначення містить найбільш загальні характеристики, що розкривають зміст кредиту.

Відповідно до Закону України «Про фінансові послуги і державне регулювання ринків фінансових послуг» від 12.07.2001 р. № 2664-III фінансовим кредитом є кошти, надані в позику юридичній чи фізичній особі

на визначений строк та під процент [8]. Надання кредитів згідно зі п.п.6 п.1 ст.4 вищезазначеного Закону є фінансовою послугою, яку, в свою чергу, можуть надавати лише фінансові установи. В окремих, передбачених законодавством випадках, суб'єктом, що має право надавати фінансові кредити, може бути фізична особа-підприємець.

Фінансова установа – це юридична особа, яка відповідно до законодавства надає одну або декілька фінансових послуг і внесена у відповідний реєстр в порядку, встановленому законом (пп.1 п.1 ст.1 Закону № 2664-III) [8]. До складу фінансових установ відносять: банки, кредитні спілки, ломбарди, лізингові компанії, довірчі товариства, страхові компанії, установи накопичувального пенсійного забезпечення, інвестиційні фонди і компанії та інші юридичні особи, виключним видом діяльності яких є надання фінансових послуг. Національний банк України та Кабінет Міністрів України встановлює, регулює та контролює правила надання фінансових кредитів.

Найбільш поширеною формою кредиту є банківський кредит. Ще класик банківського права М. Агарков зазначав, що надання кредитів є однією з основних функцій банку [1]. В процесі діяльності, пов'язаної з кредитуванням, банк ризикує не лише власними грошовими засобами, а й залученими коштами. Тому держава встановлює особливі правила щодо здійснення кредитної діяльності банків. Аналіз економіко-правової літератури та законодавства, проведений такими науковцями як Лагутін В. Д., Хімичева Н. І., Борисов Є. Ф., Орлов М. Ф., Агарков М. М., дає змогу виділити наступні ознаки банківського кредиту: банківський кредит виступає основною формою кредиту, за яким кошти в готівковій чи безготівковій формі надаються банками в тимчасове користування; банківський кредит є різновидом позики, що надається банком як специфічним суб'єктом. Наслідком сформованої в Україні дворівневої банківської системи є наявність кредиту центрального банку та кредиту комерційного банку України; позичковий капітал, сформований в результаті

накопичення тимчасово вільних коштів та призначений для його розміщення банком на власних умовах та на власний ризик з метою отримання прибутку, являється основою надання кредиту; банківський кредит надається суб'єктам підприємницької діяльності, фізичним особам та державі; розрізняють внутрішні та міжнародні кредити за сферою застосування; особливою умовою надання банківського кредиту є дотримання принципів кредитування: зворотності, оплатності, строковості, цільового призначення, матеріальної забезпеченості, недотримання яких може призвести до визнання недійсним кредитного договору, що веде до застосування НБУ санкцій до банків та припинення кредитних відносин; принципи зворотності та оплатності ґрунтуються на тому, що банківський кредит передбачає не тільки повернення суми грошової позики, а й отримання прибутку у вигляді комісійних та кредитних відсотків за користування кредитом; залежно від того, хто є позичальником і з якою метою використовується кредит, розрізняють кредити виробничі, споживчі, інвестиційні, кредити на операції з цінними паперами, міжбанківські, імпорتنі та експортні; у відповідності до цільового призначення (на поточні як капітальні витрати) кредити класифікують на кредити в оборотні фонди і фонди обігу, а також кредити в основні фонди; за принципом матеріальної забезпеченості виділяють забезпечені, тобто банківські, та незабезпечені (персональні) кредити. Забезпечення банківських кредитів ґрунтується на наявності застави, гарантіях, страхуванні кредитного ризику; відповідно до принципу строковості вирізняють короткострокові, середньострокові та довгострокові кредити банків; кредитний договір є невід'ємним письмовим документом у процесі здійснення кредитних відносин, який визначає взаємні зобов'язання і відповідальність обох сторін і не може змінюватись в односторонньому порядку і без згоди цих сторін; у разі недотримання клієнтами банків умов договору законодавством, актами банків та угодами банків з клієнтами передбачено застосування кредитних санкцій [1].

Виходячи із вищесказаного підсумуємо, що банківський кредит є основною формою кредиту, за яким банк на підставі ліцензії надає кошти у тимчасове користування позичальнику шляхом здійснення банківських кредитних операцій на умовах, передбачених законодавством та кредитним договором.

Загалом банківські кредити класифікують за наступними ознаками: - за строками використання: короткострокові (до 1 року), довгострокові (більш як на 1 рік); - за забезпеченням: забезпечені заставою (майном, майновими правами, цінними паперами), гарантовані (банками, фінансами, майном третьої особи), з іншим забезпеченням (порука, свідоцтво страхової організації), незабезпечені (бланкові); – за ступенем ризику: стандартні кредити, кредити з підвищеним ризиком; – за методами надання: в разовому порядку, відповідно до відкритої кредитної лінії, гарантійні (з обумовленою датою надання; відповідно до потреби); – за строками погашення: одночасно, в розстрочку, достроково (за вимогою кредитора чи заявою позикодавця), з регресією платежу, по закінченню обумовленого періоду.

Позичальник звертається до банківської установи з метою отримання кредиту у формі листа, клопотання, заявки чи заяви. Обов'язковим є зазначення у зверненні необхідної суми кредиту, його мети, строків погашення та форми забезпечення. Банк встановлює розмір відсоткової ставки та порядок сплати відсотків, які зазначаються в кредитному договорі. Факторами впливу на розмір відсоткової ставки є ступінь кредитного ризику, наявність забезпечення, попит і пропозиція на кредитному ринку, строк використання кредиту, розмір облікової ставки тощо.

Існує класифікація НБУ, що поділяє позичальників на наступні класи:

– клас «А». Якщо підприємство відноситься до вказаного класу, то його фінансова діяльність знаходиться на дуже високому рівні, а забезпечення по кредиту є першокласним;

– клас «Б». Підприємство, віднесене до даної групи здійснює фінансову діяльність, що є близькою по характеристикам до класу «А», але

ймовірність підтримки її на такому рівні протягом тривалого часу є незначною, забезпечення по кредиту не викликає жодних сумнівів;

– клас «В». На підприємстві такого класу фінансова діяльність є задовільною та вимагає посилення контролю, наявні деякі труднощі з забезпеченням кредиту, але ситуація може налагодитись та фінансовий стан позичальника покращиться;

– клас «Г». В разі, коли підприємство відноситься до класу «Г», його фінансова діяльність незадовільна і забезпечення кредиту є сумнівним;

– клас «Д». Таке підприємство має збиткову фінансову діяльність, кредит не забезпечений ліквідною заставою [2].

Порядок відображення кредитних операцій в бухгалтерському обліку регулюється П(С)БО 11 «Зобов'язання», затвердженому наказом Міністерства фінансів України від 31.01.2000 р. №20, зі змінами та доповненнями (далі – П(С)БО 11) [4].

Відповідно до П(С)БО 11 зобов'язання поділяють на довгострокові, поточні, непередбачені зобов'язання та доходи майбутніх періодів. Оскільки дана стаття присвячена питанню фінансового кредиту як форми залученого капіталу, розглянемо більш детально відображення саме довгострокових та поточних зобов'язань на рахунках бухгалтерського обліку.

Згідно з П(С)БО 11 «Зобов'язання» одним із видів поточних зобов'язань є короткострокові кредити банків. Визначення поточних зобов'язань наведено в П(С)БО 2 «Баланс», затвердженому наказом Міністерства фінансів України від 31.03.1999 р. №87, зі змінами та доповненнями (далі – П(С)БО 2), відповідно до якого поточні зобов'язання – це зобов'язання, що будуть погашені протягом операційного циклу підприємства чи повинні бути погашені протягом дванадцяти місяців з дати балансу. Поточні зобов'язання відображаються в балансі за сумою погашення та обліковуються на рахунку 60 «Короткострокові позики».

Крім того, для узагальнення інформації про стан розрахунків за поточними зобов'язаннями, переведеними з довгострокових, при настанні

строку погашення протягом дванадцяти місяців з дати балансу передбачений рахунок 61 «Поточна заборгованість за довгостроковими зобов'язаннями».

Розглянемо на прикладі порядок відображення операцій, пов'язаних з отриманням та погашенням фінансового кредиту в бухгалтерському обліку.

Приклад 1. Отримання та погашення короткострокового кредиту.

Підприємство 03.07.2013 р. отримало від банку кредит на купівлю запасів в розмірі 20 тис.грн. до кінця 2013 року під 30% річних. Відсотки за користування кредитом сплачуються в останній робочий день поточного місяця та одночасно з кінцевим строком погашення кредиту. Кредит погашено 31.12.2013 р.

Спершу розрахуємо суму відсотків, що підлягають сплаті щомісяця. Використовуємо формулу:

$$П = \sum кр \times С : 100\% : 365 \times Д, \quad \text{де:}$$

П – сума відсотків за кредит;

$\sum кр$ – сума кредиту;

С – відсоткова ставка за кредит, річних;

365 – кількість календарних дні у році;

Д – кількість календарних днів у місяці.

Здійснивши розрахунки, можемо обчислити суми, які підприємство зобов'язане нарахувати та сплатити протягом дії кредитного договору, як це відображено в табл. 1.

Таблиця 1

Графік погашення відсотків та основної суми короткострокового кредиту

Строк сплати	Відсотки	Сума основного боргу
31.07.13	476,71 (20 000 x 30% : 100% : 365 x 29)	-
31.08.13	509,59 (20 000 x 30% : 100% : 365 x 31)	-
30.09.13	493,15 (20 000 x 30% : 100% : 365 x 30)	-
31.10.13	509,59 (20 000 x 30% : 100% : 365 x 31)	-
30.11.13	493,15 (20 000 x 30% : 100% : 365 x 30)	-
31.12.13	509,59 (20 000 x 30% : 100% : 365 x 31)	20 000

Нарахування та сплата відсотків та основної суми кредиту відображаються в бухгалтерському обліку проводками, що показані в таблиці 2.

Таблиця 2

Відображення операцій з отримання та погашення суми кредиту та відсотків за кредитом

№ з/п	Дата	Зміст господарської операції	Кореспондуючі рахунки		Сума, грн.
			Д-т	К-т	
1	03.07.13	На поточний рахунок отримано короткостроковий кредит	311	601	20 000
2	31.07.13	Нараховано відсотки за користування кредитом за липень 2013 р.	951	684	476,71
3	31.07.13	На фінансовий результат списано нараховані відсотки за липень 2013 р.	792	951	476,71
4	31.07.13	Сплачено відсотки за користування кредитом за липень 2013 р.	684	311	476,71
Нарахування та сплата відсотків за всі наступні місяці користування кредитом відображаються аналогічно					
5	31.12.13	Погашено короткостроковий кредит банку	601	311	20 000

Дещо в іншому порядку відбувається порядок розрахунку, нарахування та сплати відсотків по довгостроковому кредиту. Розглянемо наступний приклад.

Приклад 2. Отримання та погашення довгострокового фінансового кредиту.

Підприємство 03.07.2012 р. отримало від банку кредит на закупівлю нової технологічної лінії обладнання в розмірі 100 тис.грн. на два роки під 20% річних. Дата повернення кредиту – 03.07.2014 р. Відсотки за користування кредитом протягом двох років сплачуються щороку в перший робочий день липня. За умовами договору у разі порушення строку погашення основної суми боргу та несвоєчасної сплати відсотків за нього

пеня складає 0,005% за кожен день прострочення платежу. За умовами прикладу сума основного боргу була сплачена 31.07.2014 р., а сума відсотків за кредитом була виплачена вчасно, тобто пеня буде нарахована за прострочення сплати основної суми боргу на 28 днів.

Загальну суму відсотків за користування довгостроковим кредитом розраховуємо за формулою:

$$П = \sum \text{кр} \times С : 100\% \times N, \quad \text{де:}$$

П – сума відсотків за кредит;

$\sum \text{кр}$ – сума кредиту;

С – відсоткова ставка за кредит, річних;

N – кількість років, на які надано кредит.

За умовами наведеного прикладу:

$$П = 100\,000 \times 20\% : 100\% \times 2 = 40\,000 \text{ (грн.)}$$

Отже, враховуючи простроченість платежу основної суми боргу протягом двох років підприємство сплатить такі кошти, як це показано в табл. 3.

Таблиця 3

Графік погашення відсотків та основної суми довгострокового кредиту

Строк сплати	Відсотки	Сума основного боргу	Пеня
01.07.13	20 000	-	
01.07.14	20 000	-	
31.07.14	-	100 000	140 (100 000 x 0,005% : 100% x 28)

Позичальник в бухгалтерському обліку операції з отримання та погашення довгострокового кредиту, відсотків та пені за простроченими платежами буде відображати так, як подано в таблиці 4.

Відображення операцій з отримання та погашення суми кредиту та відсотків за кредитом

№ з/п	Дата	Зміст господарської операції	Кореспондуючі рахунки		Сума, грн.
			Д-т	К-т	
<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>	<i>5</i>	<i>6</i>
1	03.07.12	На поточний рахунок отримано довгостроковий кредит	311	501	100 000
<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>	<i>5</i>	<i>6</i>
2	01.07.13	Нараховано відсотки за користування кредитом за перший рік	951	684	20 000
3	01.07.13	Сплачено відсотки за користування кредитом за перший рік	684	311	20 000
4	31.07.13	На фінансовий результат списано нараховані відсотки за перший рік	792	951	20 000
5	31.12.13	Довгострокову заборгованість переведено до складу поточної заборгованості, оскільки до закінчення строку її погашення залишається менше року з дати балансу	501	611	100 000
6	01.07.14	Нараховано відсотки за користування кредитом за другий рік	951	684	20 000
7	01.07.14	Сплачено відсотки за користування кредитом за другий рік	684	311	20 000
8	31.07.14	Погашено довгостроковий кредит банку	611	311	100 000
9	31.07.14	Нараховано та перераховано пеню за несвоєчасне погашення заборгованості за кредитом	948	311	140
10	31.07.14	Списано на фінансовий результат нараховані відсотки за другий рік	792	951	20 000
11	31.07.14	Списано на фінансовий результат витрати, пов'язані зі сплатою пені	792	948	140

Основним законодавчим актом, що регулює питання фінансового кредиту, є Податковий кодекс України у редакції від 02.12.10 р. № 2755-VI, зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ). Відповідно до п.п. 14.1.258 п. 14.1 ст. 14 ПКУ фінансовим кредитом вважаються кошти, що надаються банком-резидентом або нерезидентом, що кваліфікується як банківська установа згідно із законодавством країни перебування нерезидента, або резидентами і нерезидентами, які мають згідно з відповідним законодавством статус небанківських фінансових установ, а також іноземною державою або його офіційними агентствами, міжнародними фінансовими організаціями та іншими кредиторами – нерезидентами юридичній чи фізичній особі на визначений строк для цільового використання та під процент.

Відповідно до п.п. 136.1.20 п. 136.1 ст. 136 Податкового кодексу України основна сума отриманих кредитів, позик не включаються до складу доходу для визначення об'єкта оподаткування податком на прибуток. Також згідно п.п. 139.1.4 п.139.1 ст.139 ПКУ не включаються до складу витрат витрати на погашення основної суми отриманих позик, кредитів.

Стосовно суми відсотків, сплаченої кредитору, на підставі п.п. 138.10.5 п.138.10 ст.138 Податкового кодексу України позичальник має право включити її до складу витрат. Відповідно до вказаного підпункту до складу витрат входять фінансові витрати, до яких належать витрати на нарахування процентів (за користування кредитами та позиками, за випущеними облігаціями та фінансовою орендою) та інші витрати підприємства в межах норм, встановлених ПКУ, пов'язані із запозиченнями (крім фінансових витрат, які включені до собівартості кваліфікаційних активів відповідно до положень (стандартів) бухгалтерського обліку). Крім того, згідно з п. 141.1 ст.141 ПКУ визначено, що до складу витрат включаються будь-які витрати, пов'язані з нарахуванням процентів за борговими зобов'язаннями (в тому числі за будь-якими кредитами, позиками, депозитами, крім фінансових витрат, включених до собівартості кваліфікаційних активів відповідно до положень (стандартів)

бухгалтерського обліку) протягом звітного періоду, якщо такі нарахування здійснюються у зв'язку з провадженням господарської діяльності платника податку на прибуток.

Але існують певні обмеження щодо включення відсотків по кредитах до складу витрат звітного періоду. Так, згідно п.п. 141.2 ст. 141 Податкового кодексу України, платникам податків, 50% і більше статутного фонду яких перебувають у власності чи управлінні осіб, котрі є нерезидентами, віднесення до складу витрат нарахування процентів за кредитами, позиками та іншими борговими зобов'язаннями на користь таких нерезидентів та пов'язаних з ними осіб дозволяється в сумі, що не перевищує суму доходів такого платника податку, отриману протягом звітного періоду у вигляді процентів від розміщення власних активів, збільшену на суму, що дорівнює 50 відсоткам оподаткованого прибутку звітного періоду, без урахування суми таких отриманих відсотків.

Висновки. В ході дослідження нами було проаналізовано сутність поняття кредиту, нормативно-правову базу, що регулює операції з кредитування; виділено основні ознаки та види кредиту, а також висвітлено процес отримання позики та критерії, що застосовуються фінансовими установами при її видачі. Це дозволяє зробити наступні висновки:

1. Еволюцію кредитних відносин можна простежити з моменту зародження товарного виробництва та обміну і до сьогодні. Якщо в давні часи позичальниками виступали переважно дрібні виробники, то в сучасних умовах навіть найкрупніші компанії здійснюють свою фінансову діяльність із залученням позикових коштів.

2. Фінансовим кредитом є засоби, надані фінансовою установою в позику юридичній чи фізичній особі на визначений строк та під відсотки. В Україні регулювання кредитних відносин здійснюється Національним банком України, Верховною Радою України, Кабінетом міністрів України.

3. Найпоширенішою формою кредиту є банківський кредит, але, крім того, розрізняють комерційний, іпотечний, лізинговий, консорціумний, бланковий, споживчий та інші види кредиту.

4. До моменту звернення до фінансової установи з метою отримання позики, раціональним є проведення підприємством аналізу власної привабливості в якості позичальника для банку. Основними показниками, які необхідно проаналізувати є коефіцієнти ліквідності (миттєвої, поточної, загальної), коефіцієнти стійкості, рентабельності (активів, продажу), аналіз грошових потоків. Після ретельного аналізу підприємство має змогу віднести себе до однієї з груп за класифікацією НБУ та оцінити свої шанси щодо отримання кредиту.

5. Відображення кредитних операцій на рахунках бухгалтерського обліку здійснюється згідно з П(С)БО «Зобов'язання» і передбачає використання рахунків 50 «Довгострокові позики» та 60 «Короткострокові позики» для основних сум кредиту та субрахунків 684 «Розрахунки за нарахованими відсотками», 951 «Відсотки за кредит» для операцій по нарахуванню та сплаті відсотків за кредитами.

6. Оподаткування операцій з отримання та погашення основної суми боргу та відсотків за користування фінансовим кредитом регулюється Податковим кодексом України, відповідно до якого основна сума боргу не включається ні до складу витрат кредитора, ні до складу доходів позичальника. А сума відсотків, нарахована на основну суму кредиту включається до витрат позичальника, платника податку на прибуток, і відноситься до доходу звітного періоду кредитора.

Список використаної літератури

1. Бессараб Т. В. Проблемні питання визначення поняття «банківський кредит» / Т. В. Бессараб // Наукові записки. – № 22. – 2003. – С. 217-220.

2. Закон України «Про фінансові послуги і державне регулювання ринків фінансових послуг» від 12.07.2001 р. № 2664-III. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2664-14>
3. Ковальов В. В. Фінансовий аналіз: Керування капіталом. Вибір інвестицій. Аналіз звітності. – М.: Фінанси і статистика, 1997р. 324 с.
4. Коноплицький В. А., Філіна А. І. Маркетинг, ринок, фінанси. Термінологічний словник – довідник. – К.: «Імекс», 2002. – 184 с.
5. Н. Канарева, С. Щербина. Особенности получения кредитов от банков, других финучреждений / Н. Канарева, С. Щербина // Дебет–Кредит. – спецприложение – 2006. – С. 42.
6. П(С)БО 11 «Зобов'язання», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31 січня 2000 р. N 20. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0085-00>
7. П(С)БО 2 «Баланс», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31.03.1999 р. №87. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0396-99>
8. Податковий кодекс України у редакції від 02.12.10 р. № 2755-VI. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17/page>
9. Ю. Ольжич. Банковский кредит от «А» до «Я» / Ю. Ольжич // Все для бухгалтера в торговле. – № 10 (52). – 2004. – С. 11.

СЕЙКО С. И. ФИНАНСОВЫЙ КРЕДИТ: ЭКОНОМИЧЕСКАЯ СУЩНОСТЬ, НАЛОГООБЛОЖЕНИЕ И ОТРАЖЕНИЕ В УЧЕТЕ

В статье рассматриваются теоретические основы понятия финансового кредита и практические аспекты кредитования. Рассмотрено понятие, классификация кредитов, процесс их получения и погашения, а также особенности налогообложения и отображения в бухгалтерском учете кредитных операций.

Ключевые слова: кредит, финансовый кредит, налогообложение, бухгалтерский учет.

SEIKO S. I. FINANCIAL CREDIT: ECONOMIC NATURE, TAXING AND REFLECTION IN ACCOUNTING

The article views theoretical grounds of the notion of financial credit and practical aspects of credit activities. The notion, the classification of credits, the process of their receiving and liquidating, and the peculiarities of taxing and reflection of credit operations in accounting are revealed in the article.

Keywords: credit, financial credit, taxing, accounting.